

ת"פ 4052/10/17 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 4052-10-17 מדינת ישראל נ' פלוני
ת"פ 64443-05-18 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני
בעניין: כבוד השופט אייל כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשמים

ב"כ המאשימה עו"ד זוסמן, גב' עטיה
ב"כ הנאשם עו"ד מסטרמן
גזר דין

רקע

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן בת"פ 4052-10-17 (להלן: "**התיק העיקרי**") המייחס לו עבירות **תקיפה סתם- בן זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") ואיומים לפי סעיף 192 לחוק, וכן בכתב האישום המתוקן בת"פ 64443-05-18 (להלן: "התיק המצורף") בשלוש עבירות של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם לפי סעיף 287(ב) לחוק וכן עבירת איומים.

על פי המתואר בכתב האישום מושא התיק העיקרי, במועד הרלוונטי היו הנאשם והמתלוננת בני זוג אשר התגוררו יחד עם בנם הקטין (להלן: "ד.ח."). מהאישום הראשון עולה, כי ביום 14.3.17 בשעה 18:30 לערך התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת, במהלכו אחז בה הנאשם בידי, ניער אותה ודחף אותה. באותן נסיבות איים על המתלוננת כי ירצח אותה וישבור את שיניה. כאשר הגיעו שוטרים לביתו, אמר הנאשם לד.ח. "**חכה שאני אחזור אני ארביץ לך**".

על פי המתואר בכתב האישום מושא התיק המצורף, ביום 4.3.18 ניתן צו בית משפט האוסר על הנאשם להיכנס לבית המתלוננת, להימצא ברדיוס 500 מ' ממנה או להטרידה בכל דרך. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 13.3.18 הפר הנאשם את הצו בכך שנמצא בסמוך לדלת הבית, כשהוא תחת השפעת אלכוהול. על פי האישום השני, ביום 25.3.18 איים הנאשם על המתלוננת בכך שהתקשר אליה ואמר לה "**אם אני תופס אותך, אני חותך לך את הראש**". כמו כן גידף אותה. על פי האישום השלישי, ביום 29.4.18 הפר הנאשם את הצו בכך שבעת בה לקחה אימה של המתלוננת את הילדה לבית הספר, הנמצא בסמיכות לבית המתלוננת, הגיע הנאשם ושוחח עימה.

בדין מיום 11.2.20, עוד בטרם נשמעו הטיעונים לעונש, הבהירה המאשימה כי עמדתה היא כי יש להשית על הנאשם עונש מאסר, אשר אפשר וירוצה בעבודות שירות. המאשימה לא עתרה לקבלת תסקיר. ב"כ הנאשם סבר כי ראוי להסתפק בנסיבות בענישה צופה פני עתיד בלבד, ושקל שמא לעתור לקבלת תסקיר, לאור עמדת המאשימה. לאחר האמור באו הצדדים לידי הסכמה לפיה יישמעו טיעונים ולאחר האמור יכריע בית המשפט בשאלת נחיצות התסקיר.

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה טענה בגנות חומרת מעשיו של הנאשם, אשר נעשו בתוך המרחב המשפחתי, האמור להיות מוגן ביותר לכל אדם. עוד עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו, בהם הזכות לכבוד, לחירות, לשלמות הגוף והנפש זאת לצד ערכים של שמירה על שלטון החוק. ב"כ המאשימה ציינה כי הנאשם הפר מספר פעמים צווי בית משפט, וכי באחת מהפעמים עשה כן תחת השפעת אלכוהול ובכך יש משום משנה חומרה. לשיטת המאשימה, מתחם העונש בתיק העיקרי נע בין מספר חודשי מאסר ועד לשנת מאסר, בעוד מתחם העונש בתיק המצורף הינו החל משישה חודשי מאסר בפועל ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל. עוד ציינה המאשימה כי בהעדר תסקיר אין כל אפיק שיקומי. לפיכך עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר ברף הגבוה של המתחם, אשר אפשר וירוצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי משמעותי קנס ופיצוי.

ב"כ הנאשם טען כי האירוע המרכזי והחמור ביותר -קרי תקיפת המתלוננת, אירע בשנת 2017 וכי המדובר בעבירה שרף חומרתה נמוך, כמו גם לא נגרם כל נזק לאדם או רכוש כתוצאה ממנו. לשיטת הסניגור מתחם העונש מתחיל ממאסר על תנאי.

ב"כ הנאשם הדגיש בטיעונו כי הרקע למעשי הנאשם היה מערכת היחסים שעלתה על שרטון, כאשר הנאשם והמתלוננת היו נשואים מעל 20 שנה ולהם שני ילדים משותפים. בשלב מסוים ביקשה המתלוננת לסיים את חייהם המשותפים והנאשם נקלע למשבר. בהמשך הוצא מביתו בעקבות צו שיפוטי והתגורר ברכבו. כאשר גם הרכב נלקח ממנו, מצא עצמו הנאשם דר רחוב. הנאשם החל לשתות אלכוהול ולהשתמש בחומרים אחרים, ולבסוף, מתוך חמלה, איפשרה לו המתלוננת לשוב ולגור עימה. עם זאת, בחלוף הזמן מאז הוגשו כתבי האישום, הנאשם התרצה, שיתף פעולה עם המתלוננת בהליך התרת נישואיהם ואף הגיע עימה להסכם על חלוקת הרכוש, כך שכיום יחסיהם תקינים. המתלוננת אינה מבקשת דבר מן הנאשם, כעולה מתצהירה (במ/1 מיום 11.2.20), בו ביקשה לבטל את התלונות נגד הנאשם וציינה כי אין לה כל עניין בניהול הליך משפטי נגדו. הסניגור הוסיף וציין, כי כיום הנאשם מעוניין לעזוב את הארץ, לחזור לארץ מוצאו ולסעוד את אימו הגוססת, אותה לא ראה שנים רבות.

עוד ציין הסניגור כי הנאשם הודה ולקח אחריות מלאה על מעשיו ובכך חסך את שמיעת העדים בתיק. לפיכך עתר להסתפק בעונש בדמות מאסר מותנה והתחייבות להימנע מעבירה.

המתלוננת, אשר נכחה בדין יחד עם ד.ח, פנתה בדברים לבית המשפט, בציינה כי היא מעוניינת בסיום ההליך לאחר שהשניים התגרשו ומכל מקום אין לה עניין בשאלה איזה עונש יוטל על הנאשם.

דין וגזירת הדין

עקרון ההלימה - הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה מבקשת לקבוע את העקרונות והשיקולים המנחים בה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם, לשם גזירת עונשו של נאשם בנסיבות העבירה. העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה, שבהתאם לו נקבע מתחם העונש ההולם, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו סע' 40א ואילך לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ולהמחשה: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, מיום 5.8.13).

קביעת מתחם העונש ההולם

הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשה התקיפה של הנאשם הם זכותה של המתלוננת להגנה מפני פגיעה בגופה, ביטחונה, הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשה האיומים הינם הגנה על שלווה נפש של אדם. הערכים המוגנים אשר נפגעו על ידי הפרת צווי בית משפט הם שלטון החוק והחובה לקיים צווים שיפוטיים.

בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים מובילה למסקנה כי הפגיעה בהם הייתה ברף הנמוך. מעשה האלימות המתואר בתיק העיקרי, מבלי להקל ראש, לא גרם לנזק או חבלה. האיומים שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת וכן הפרות הצווים מצויים אף הם ברף הנמוך ולכל היותר בינוני (באשר לאיומים).

באשר לשאלת נחיצות מעורבותו של שירות המבחן

לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים הרלבנטיים, מצאתי כי אין טעם בהטחת שירות המבחן לשם קבלת תסקיר על אודות הנאשם וכי כלל הנתונים הדרושים לשם הכרעתי ממילא מצויים לפניי. כך הדבר בשל כל אלה: חלוף הזמן מעת ביצוע העבירות; היות בני הזוג גרושים ופרודים; עמדתה של המתלוננת כמצוין לעיל; העדר עבר פלילי; הודאה וחרטה והעדר הסתבכות נוספת עם החוק, מסוג כלשהו, מאז ביצוע העבירו מושא האישום.

יתרה מכל אלה, לא קיימת מורכבות מיוחדת, דינמיקה בעייתית על רקע אובססיה, קנאה, מגורים משותפים וכיוצ"ב, כשם שלא קיימת בעיית התמכרות/אלכוהול אשר יש במי מכל אלה כדי להצביע על מסוכנות הנשקפת מן הנאשם, המצדיקה בחינה מעמיקה יותר של שירות המבחן.

אשר על כל מצאתי כי לא קיימת כל מניעה לגזור את דינו של הנאשם, בעת הזו.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת

בבחינת מדיניות הענישה במקרים דומים, ואף חמורים יותר מהמקרים בתיק זה מלמדת על טווח ענישה רחב:

1. ברי כי לא אחת הושתו מאסרים, בין בפועל ובין במאסר בעבודות שירות, מקום בו נגרמו נזק או חבלה וקל וחומר כאשר עסקין בבעל עבר פלילי ו/או מי שלא הודה בדינו וכיוצ"ב נימוקים לחומרה, שאינם מתקיימים בנסיבות דנן - ראו למשל, לשם ההמחשה ובאופן לא ממצה: רע"פ 3629/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (מיום 18.5.11); רע"פ 11/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (מיום 20.1.15) ועוד. אין חולק כי כדבר שבשגרה, נוהגות הערכאות הדיוניות בהטלת עונשים מעין אלה, בנסיבות המתאימות.

2. בד בבד, מסתפקים בתי המשפט בענישה צופה פני עתיד, ללא מאסר ממשי, אם כי לעיתים עם ביצוע עבודות של"צ - כך למשל, ברע"פ 7720/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (12.11.12) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע בעבירה של תקיפת בן משפחה הגורמת חבלה ממשית, איומים, תקיפה בנסיבות מחמירות, תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש. הנאשם, מורה נעדר עבר פלילי אשר טרם רבות בעבודתו. בית משפט השלום ביטל את הרשעתו והטיל עליו של"צ. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה באשר לרכיב ההרשעה והרשיע את הנאשם. על הנאשם הוטל עונש מאסר על תנאי ושירות לתועלת הציבור.

3. עוד ראו: ת"פ (רח') 3446-10-16 **מדינת ישראל נ' פלוני** (מיום 25.10.17), בגין עבירות כליאת שווא ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש (השלכת צלחת אשר נתז ממנה פגע במתלוננת) וכן ת"פ (רמ') 6990-03-13 **מדינת ישראל נ' פלוני** (מיום 2.10.14), שם תקף הנאשם את המתלוננת בבעיטה, חבל בראשה וגופה ואף איים עליה. באותן נסיבות נקבע מתחם שהחל ממאסר מותנה ועד ל- 15 חודשי מאסר בפועל ו הנאשם נידון ל- 4 חודשי מאסר על תנאי, של"צ, קנס וצו מבחן.

4. בת"פ (רמ') 53063-08-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (מיום 20.3.18), הורשע נאשם, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של תקיפה סתם ואיומים. הנאשם דחף את אימה של המתלוננת, גידף אותה וסטר לה, וכאשר ניסתה המתלוננת להפריד בניהם, עיקם הנאשם את ראשה, ירק עליה ופגע בה. כשהגיעו השוטרים איים עליהן. **בית המשפט קיבל את עמדת המאשימה לפיה מתחם העונש ההולם מתחיל במאסר על תנאי** והשית על הנאשם מאסר על תנאי, פיצוי וקנס.

5. בת"פ (פ"ת) 2653-11-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (מיום 16.9.19), הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוג אשר גרמה לחבלה של ממש. הנאשם נכנס לדירת המתלוננת בלי רשותה, כאשר נטלה את מכשיר הטלפון שלה כדי להתקשר למשטרה אחז בידה עיקם את אצבעותיה והוציא את המכשיר מידה תוך שגרם לשבר באצבעה. בהעדר עבר פלילי, נידון למאסר על תנאי, צו מבחן ופיצוי.

נתתי דעתי לפסקי הדין אשר הוגשו על ידי המאשימה ואולם מצאתי כי מדובר במקרים חמורים יותר, בהם היו הנאשמים בעלי עבר פלילי ולא ניתן ללמוד מהם לענייננו. עוד נתתי דעתי לכך, כי בחלק מהמקרים אותם בחנתי, ניתנו גזרי הדין לאחר קבלת תסקיר שירות מבחן, בעוד בענייננו לא מצאתי להפנות את הנאשם לקבלת תסקיר.

בשים לב לכל האמור, מצאתי לקבוע מתחמי עונש כדלקמן:

בגין התיק העיקרי - מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה ל- 8 חודשי מאסר בפועל;

בגין התיק המצורף - מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ועד ל- 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות.

באשר לקביעת העונש המתאים לנאשם, נתתי דעתי לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה: הנאשם יליד 1975, אב לשני ילדים ונעדר עבר פלילי. מלבד האירועים המתוארים בתיק זה, לנאשם לא נפתחו תיקים נוספים וזוהי הסתבכותו הראשונה עם החוק. הנאשם התרצה והשלים את הליכי הגירושין מהמתלוננת, אשר עמדו ברקע למעשים המתוארים בכתב האישום, והשניים אף הסדירו את כל ענייני הרכוש המשותף. מצאתי כי המתלוננת אינה חוששת מהנאשם ואינה חפצה במיצוי הדין עימו. בנוסף, הובהר כי אימו של הנאשם במצב בריאותי קשה, מתגוררת בחו"ל והנאשם מעוניין לדבריו לסעוד אותה בימיה האחרונים. נטען כי הנאשם צפוי לטוס אליה, שעות ספורות לאחר מתן גזר דין זה, אשר מועד שימועו נקבע אף בהתאם לכך. עוד נתתי דעתי לחלוף הזמן מעת קרות האירועים.

בשל מצבו הכלכלי של הנאשם לא מצאתי להשית עליו קנס כספי.

באשר לענישה לגופה, לאחר ששקלתי היטב את טיעוני הצדדים ונתתי דעתי לכלל השיקולים הצריכים לעניין, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, שלא יעבור על העבירות בהן הורשע.

ב. הנאשם ייתן בתום השמעת גזר הדין התחייבות לפיה ישא בתשלום סך 5,000 ₪, שלא יעבור במשך 3 שנים על העבירות בהן הורשע.

ניתן היום, י"ח שבט תש"פ, 13 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.